

SZÁRNYPRÓBA

Kertész Dávid 1993. április 19-én született Tiszaásványban. Tanulmányait 1999-ben kezdte a Tiszaásványi Általános Iskolában, azonban érettségét a Csapi 2. számú Középiskolában szerzett 2010-ben. Ugyanebben az évben felvételt nyert a beregszászi II. Rákóczi Ferenc Kárpátaljai Magyar Főiskola történelem szakára. Jelenleg a Kovács Vilmos Irodalmi Társaság (KVIT) tagja.

KERTÉSZ DÁVID

AZ ÖRDÖG, A HALÁL ÉS A SZÉPSÉG

Nem szeretem a temetéseket.

Sablonos, lányregénybe illő unalmas szombat délelőtt volt. Megírni se lehetett volna rosszabbul, még az eső is esett. Ráadásul senkit nem ismertem és meglehetősen zavarta őket, hogy mi a fenét keres itt egy idegen. Persze, ketten tudták volna, hogy ki vagyok, de úgy döntöttem, szerencsésebb, ha ők most nem vesznek észre. Kegyeletsértő lett volna, ha most megvernek. Másrészt nem igazán szeretem, ha megvernek. Fene érti ezt az egészet, minek ekkora feneket kerekíteni a dolognak? Másokkal is megesett már, hogy meghaltak. Mindegy, eljöttem, végigszenvedem az egészet.

Egy öregasszony zokogni kezdett és összekönnyezte a zakómat. Undo-rító. Megveregettem a vállát és elfintorodtam.

Végre abba hagyták, rászórtak némi földet koporsómra, és mindenki visszament a halotti torra zabálni. Kifújtam magam. Leültem a sír melletti padra, rágyújtottam és megvártam, amíg a halott előkecmereg. Sokáig tartott. Két cigit is elszívtam.

– Szia, – mondtam.

– Mít keresel itt?

– Úgy gondoltam, illene megjelenni a temetéseden.

– Meghaltam?

– Úgy fest. Cigit?

Nemet intett és leült mellém. Én újra rágyújtottam.

– A dohányzás meg fog ölni.

– Nem vagy abban a helyzetben, hogy életviteli tanácsokat adj.
– Nem hittem, hogy ilyen lesz.
– Mindjárt eljön érted Halál egy cuki tinédzser formájában és átvisz a sötét alagútot az istentudjahová. De kértem tőle némi időt, úgy gondoltam, van mit megbeszélünk.

– Például azt, hogy megöltél?

– Sohasem bántottalak.

– Miattad haltam meg.

– Az nem az én hibám.

– Valóban?

– Ilyen a világ. Van, aki bántani akar, van, aki azt akarja, hogy bántsák. Te ez utóbbi csoportba tartoztál, bántottak, aztán nem hallgattál rám, amikor kiutat kínáltam, így hát kinyírtak. Nem én, de nem is miattam. Egyszerűen hülye voltál.

– Én voltam a hülye? Te szedtél rá mindenre.

– Csupán megmutattam, hogy lehet választásod. Magadra vess.

– Persze, minden az én hibám.

– Igen, de félre ne érts, nem hibáztatni akarlak. Inkább fogadd elismerésem. Életed utolsó egy évében a magad ura voltál. Büszke vagyok rád.

– Hát kösz. Most már adj egy cigit.

Vigyorgok, adok neki egy szálat, és meg is gyújtom.

– Hülye voltam – mondja végül.

– És? Megbántad?

– Nem – mondja, a szeme könnybe lábad, a vállamra hajtja a fejét, megint a zakóm.

– Pokolra jutok?

– Nem hinném.

– De nem tudod biztosan.

– Senki sem tudja biztosan.

Egy alacsony fekete hajú lány sétál felénk. Halál rám mosolyog, majd a csajhoz fordul.

– Mennünk kell.

Ő feláll és követi. Majd megtorpan és felém fordul:

– Legalább mondd, hogy te is megbántad. Mindent tönkretettél.

– Nincs mit megbánnom, én csak a lehetőség voltam.